

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: prap. J. Š.
bytem Č. K.
zastoupen Mgr. Petrem Smejkallem, advokátem,
se sídlem České Budějovice, Na Sadech 21,

proti
žalovanému: Náčelník Generálního štábu Armády České republiky
se sídlem Praha 6, Vítězné nám. 1500/5,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2018, č. j. MO 24408/2018-2230,

takto:

- I. Rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 26. 1. 2018, č. j. MO 24408/2018-2230, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou zástupce žalobce Mgr. Petra Smejkala, advokáta.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele

Agentury personalistiky AČR ze dne 29. 11. 2017, sp. zn. 21741/2017. Uvedeným rozhodnutím bylo mj. prvním výrokem rozhodnuto podle § 19 odst. 1 písm. g) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, (dále jen „zákon č. 221/1999 Sb.“) o propuštění žalobce ze služebního poměru vojáka z povolání dnem 31. 1. 2018 z důvodu pravomocného odsouzení pro trestný čin a setrvání ve služebním poměru by ohrozilo vážnost ozbrojených sil.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že z textu vojenské přísahy se předpokládá, a veřejnost to i očekává, že voják se bude podle přísahy chovat. Žalovaný se proto ztotožnil s názorem služebního orgánu I. stupně v tom, že pokud se žalobce dovolává toho, že by se měl jednat v rozporu se zákonem dopustit výhradně v souvislosti se službou a teprve pak by bylo na místě užít propouštěcí důvod dle § 19 odst. 1 písm. g) zákona č. 219/1999, popírá tím ve svém důsledku právě text vojenské přísahy, kterou jako voják z povolání složil. Žalobce tak zastává výklad, že voják z povolání bude dodržovat právní předpisy výhradně v souvislosti se službou a tyto současně může bez jakýchkoliv následků pro své postavení vojáka z povolání mimo službu porušovat. Služební orgán je povinen vojáka propustit, jestliže má podmínky pro propuštění dle § 19 odst. 1 písm. g) zákona č. 219/1999 Sb. za splnění. Tak tomu v případě žalobce podle rozhodnutí služebního orgánu I. stupně je. Zákon nadto nijak nepodmiňuje daný propouštěcí důvod souvislostí trestné činnosti s výkonem služby. Žalobce nepovažuje za dostatečnou argumentaci, že voják, který se úmyslně obohatil tím, že uvedl jiného v omyl a způsobil na cizím majetku škodu nikoliv nepatrnou, nemůže důstojně reprezentovat ozbrojené síly. Rovněž tak nemá za dostatečný argument skutečnost, že voják, který úmyslně porušuje právní předpisy, nemůže jít příkladem jiným. Tak však sám snižuje status vojáka z povolání a takové chování na veřejnosti nepřispívá k dobrému obrazu Armády ČR.
3. Dále žalovaný poukázal na čl. 1 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, a uvedl, že úkolem ozbrojených sil, a to úkolem largo sensu, je ochrana bezpečnosti ČR a jejích občanů. V takovém případě je lhostejné, na jakém služebním místě je voják zařazen a v čem spočívá jeho funkční náplň práce. Nesouvisející s touto problematikou je i skutečnost, že žalobce byl v průběhu služebního poměru doposud kladně hodnocen. Tímto sice plnil základní povinnosti, které má každý voják z povolání, i nad rámec požadovaný zákonem, avšak to nic nemění na výše uvedeném.
4. Žalovaný byl přesvědčen, že v prvostupňovém rozhodnutí jsou dostatečně odůvodněny úvahy, které vedly služební orgán I. stupně k jeho vydání. Žalovaný z procesní opatrnosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 11 Ad 2/2012-29 ze dne 3. 4. 2014, podle kterého v případě ukončení služebního poměru podle § 19 odst. 1 písm. g) zákona č. 221/1999 Sb. nestačí konstatování, že voják byl pravomocně odsouzen pro trestný čin, rozhodnutí musí obsahovat současně úvahu o tom, proč setrvání vojáka ve služebním poměru by ohrozilo vážnost ozbrojených sil. Napadené rozhodnutí podle žalovaného netrpí absencí odůvodnění těchto úvah a služební orgán I. stupně v intencích citovaného rozsudku dostatečně zdůvodnil splnění podmínek pro propuštění žalobce dle § 19 odst. 1 písm. g) zákona č. 221/1999 Sb., neboť důstojně reprezentovat ozbrojené síly nemůže voják, který se úmyslně obohatil tím, že uvedl jiného v omyl a způsobil na cizím majetku škodu nikoliv nepatrnou. Voják úmyslně porušující právní předpisy tímto chováním snižuje status vojáka z povolání a nepřispívá tak k dobrému obrazu Armády ČR.

II. Obsah žaloby

5. V podané žalobě žalobce tvrdil, že je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodování, nemá oporu ve spise a žalovaný pochybil při aplikaci hmotného práva.
6. Žalobce nepopíral, že se dopustil úmyslného trestného činu, čímž došlo k naplnění jedné z podmínek pro aplikaci § 19 odst. 1 písm. g) zákona č. 221/1999 Sb. Neztotožnil se však se závěrem, že již samotné spáchání úmyslného trestného činu naplňuje i druhou materiální podmínku § 19 odst. 1 písm. g) zákona č. 221/1999 Sb., tj. že další setrvání žalobce ve služebním poměru ohrožuje vážnost ozbrojených sil. Služební orgány konstatovaly, že k ohrožení vážnosti ozbrojených sil dochází již ze samotné povahy subjektivní stránky trestného činu. Žalovaný v návaznosti na rozhodnutí služebního orgánu I. stupně argumentoval rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 10. 2010, č. j. 22 Ca 177/2009-47, podle kterého již samostatný úmyslný trestný čin příslušníka je způsobilý ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. K tomuto rozhodnutí žalobce uvedl, že nezpochybňuje závěry soudu. Namítal však, že v případě tohoto rozhodnutí se jedná o příslušníka Policie České republiky a nikoli o vojáka z povolání, a tudíž ho není možné na služební poměr vojáka z povolání použít. I když v povaze služebních poměrů policistů a vojáků je možné nalézt určité podobnosti, rozhodně nelze charakter obou služebních poměrů považovat za shodný. Judikát Krajského soudu v Ostravě nelze aplikovat na případ žalobce, neboť v případě policistů a v případě vojáků existuje rozdílná právní úprava týkající se propuštění ze služebního poměru. Pokud Krajský soud v Ostravě dospěl k tomu, že již sama úmyslnost trestného činu postačuje k propuštění ze služebního poměru policisty, stalo se tak na základě § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“) ve spojení s písmeny a) a b) stejného ustanovení. Podle těchto ustanovení totiž musí být příslušník bezpečnostního sboru (a nikoli tedy voják) propuštěn ze služebního poměru, pokud byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně. Naopak pokud šlo o trestný čin spáchaný z nedbalosti, musí být k propuštění ze služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru naplněna i druhá materiální podmínka, kterou je rozpor s požadavky kladenými na příslušníky. A právě tato kategorizace na úmyslné a nedbalostní trestné činy provedená v zákoně č. 361/2003 Sb. vedla soud k závěru, že pokud má dojít k propuštění příslušníka již v průběhu trestního stíhání před pravomocným rozhodnutím o vině, je zřejmé, že v kontextu s písmeny a) a b) § 42 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. při propouštění ze služebního poměru podle písm. d) citovaného ustanovení není na místě u úmyslného trestného činu zkoumat způsobilost ohrožení dobré pověsti bezpečnostního sboru. Jinými slovy tedy, pokud příslušník bezpečnostního sboru spáchá úmyslný trestný čin nebo je za něj stíhán, znamená to samo o sobě nutnost jej ze služebního poměru propustit. To ovšem neplatí u vojáka z povolání, jelikož právní úprava jeho propuštění ze služebního poměru je v tomto ohledu odlišná od právní úpravy zákona č. 361/2003 Sb. Poznamenal, že § 19 odst. 1 písm. g) zákona č. 221/1999 Sb. nerozlišuje, na rozdíl od zákona č. 361/2003 Sb., subjektivní stránku spáchaných trestných činů, nerozlišuje tedy, zda šlo o trestný čin úmyslný nebo nedbalostní. Je pravdou, že písm. f) stejného ustanovení sice o úmyslnosti trestného činu hovoří, ovšem jen ve vztahu k uloženému nepodmíněnému trestu odnětí svobody, k jehož uložení v případě žalobce nedošlo. Z uvedeného důvodu nemůže obstát odkaz na rozsudek Krajského soudu v Ostravě.

7. S ohledem na uvedené žalobce tvrdil, že v jeho případě je nutné důsledně zkoumat, zda jeho jednání naplnilo druhou podmínku § 19 odst. 1 písm. g) zákona č. 221/1999 Sb., tedy zda konkrétní skutek žalobce, za nějž byl odsouzen trestními soudy, ohrožuje vážnost ozbrojených sil. Žalobce tvrdil, že nikoliv.
8. Služební orgány spatřovaly naplnění podmínky ohrožení vážnosti ozbrojených sil v tom, že obohacení se žalobce dopustil uvedením v omyl společnosti Provident Financila s.r.o. o částku 12 510 Kč, když tímto jednáním nemůže jít příkladem druhým a nemůže tedy setrvat ve služebním poměru, jestliže porušuje majetkové zájmy namísto toho, aby je chránil. Toto je jediná úvaha služebních orgánů. Žalobce se neztotožnil s názorem žalovaného, že takovéto odůvodnění je dostatečné, naplňující požadavek rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2014, č. j. 11 Ad 2/2012 – 29. Na tento rozsudek žalobce odkazoval právě s tím, že je nutné přesně specifikovat důvody a úvahy, proč setrvání vojáka ve služebním poměru by ohrozilo vážnost ozbrojených sil. Žalobce poukazoval na to, že služební orgán prvního stupně své odůvodnění de facto nahradil citací objektivní stránky trestného činu podvodu popsané v § 209 trestního zákoníku. Žalobce postrádal existenci samotné úvahy služebního orgánu prvního stupně, proč jeho setrvání ve služebním poměru by ohrozilo vážnost ozbrojených sil. Tento nedostatek žalovaný vůbec nezohlednil, a naopak nedostatečnému odůvodnění služebního orgánu prvního stupně přisvědčil.
9. Žalobce namítal, že služební orgány zcela rezignovaly na zkoumání, zda konkrétně v případě žalobce došlo k ohrožení vážnosti ozbrojených sil, a to s ohledem na to, že jednání, kterého se žalobce dopustil, bylo jednáním zcela mimo rámec jeho profese vojáka z povolání a k této profesi se vůbec nevztahovalo. Při páchání tohoto jednání žalobce nejednal jako voják z povolání, svůj služební poměr poškozené společnosti nezmiňoval a pro poškozenou společnost byl jedním z dalších klientů. Poškozená společnost ani neví, že žalobce je vojákem z povolání. Žalovaný se dále nezaobíral skutečností, že žalobce v době spáchání svého jednání nebyl v žádné vedoucí funkci a nemohla tak být ohrožena důvěryhodnost žalobce u jeho případných podřízených vojáků. Žalobce byl totiž zařazen do funkce staršího pracovníka štábu oddělení obranných příprav KVV České Budějovice. Navíc je v současné době určen do dispozice podle § 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 221/1999 Sb., a to z důvodů bezprostředně nesouvisejících s jeho odsouzením, takže ani z toho nehrozí jakékoli zpochybnění vážnosti ozbrojených sil.
10. To, že jednání žalobce neohrožuje vážnost ozbrojených sil, vyplývá dle žalobce i z toho, že samotný přečin byl spáchán žalobcem před více než třemi lety a od spáchání tohoto přečinu po celou dobu tří let vede žalobce řádný život a rovněž ve službě byl kladně hodnocen svými nadřízenými, a dokonce mu byl rozhodnutím služebního orgánu I. stupně prodloužen jeho služební poměr do 31. 12. 2021, a to na základě výtečného služebního hodnocení žalobce. Právě vedením tohoto řádného života a bezchybným výkonem své služby žalobce prokázal, že jeho setrvání ve služebním poměru i přes jeho starší exces v podobě spáchaného jednání neohrožuje vážnost ozbrojených sil. Vážnost ozbrojených sil nemůže být ohrožena i vzhledem k nižší společenské škodlivosti jednání žalobce spáchaného ve formě úmyslu nepřímého a rovněž k vzhledem k výši škody. Poznamenal, že i insolvenční soud, u něhož je vedeno oddlužení žalobce, ponechal přes pravomocné odsouzení žalobce v platnosti oddlužení žalobce a nerozhodl o zrušení oddlužení pro nepoctivost záměru žalobce.

11. Veškeré tyto námitky, které žalobce uplatňoval v průběhu správního řízení, žalovaný buď formalistickým způsobem odmítl, anebo se jimi vůbec nezaobíral. Uvedl, že žalovaný popírá smysl § 19 odst. 1 písm. g) zákona č. 221/1999 Sb., který požaduje vedle existence spáchaného trestného činu i existenci materiálního korektivu spočívajícího v ohrožení vážnosti ozbrojených sil, který musí být vždy u každého konkrétního případu zkoumán. Pokud žalovaný trestný čin, za který byl žalobce odsouzen, považuje za tak závažný, že ohrožuje vážnost ozbrojených sil, zajímalo by žalobce, jaký trestný čin by vážnost neohrožoval, aby nastoupila existence právě citovaného materiálního korektivu. Přístupem žalovaného by totiž všichni vojáci z povolání, kteří spáchali trestný čin, museli být propuštěni ze služebního poměru a existence materiálního korektivu ohledně ohrožení vážnosti ozbrojených sil by byla naprosto zbytečná. Služební orgány postupovaly v případě žalobce naprosto formalisticky.
12. Uzavřel, že určitým argumentem ve prospěch žalobceva názoru by mohl být i fakt, že příslušní služební funkcionáři v době, kdy byl žalobce stíhán pro předmětný trestní čin, nevyužili institutu dočasného zproštění výkonu služby ve smyslu § 9 zákona č. 221/1999 Sb. a přestože byli žalobcem informováni, neshledali v důvodném podezření ze spáchání předmětného trestného činu skutečnosti, které by ohrožovaly další výkon služby žalobce. V současné chvíli však v napadených rozhodnutích přistupují k žalobci opačně.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

13. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
14. Nad skutečností uvedené v napadeném rozhodnutí žalovaný doplnil, že případné setrvání žalobce ve služebním poměru by bylo způsobitelné ohrožit vážnost ozbrojených sil vzhledem k možnému vytvoření představy nejenom ze strany žalobcových kolegů, ale obecně vojáků z povolání a veřejnosti, že Armáda ČR nevyvozuje žádné důsledky z úmyslného podvodného jednání svých zaměstnanců, a tím tedy ve výsledku takové jednání toleruje. Pro vojáka z povolání by mělo být vlastním příkladem chování projevující se dodržováním právních předpisů, které napomáhá vybudování a udržení důvěry veřejnosti v Armádu ČR. Požadavek na morální kvalitu je stanoven i v čl. 86 Základního řádu ozbrojených sil České republiky.
15. K tvrzení žalobce, podle kterého žalovaný rezignoval na zkoumání, zda v jeho případě došlo k ohrožení vážnosti ozbrojených sil, žalovaný uvedl, že zákon č. 221/1999 Sb. nijak nepodmiňuje daný propouštěcí důvod souvislostí trestné činnosti s výkonem služby. Dále dle § 48 odst. 1 písm. f) zákona č. 221/1999 Sb. je voják povinen dodržovat pravidla služební zdvořilosti a chovat se i mimo službu tak, aby neohrozil vážnost a důvěryhodnost ozbrojených sil, dodržovat při výkonu služby právní předpisy, mezinárodní právo válečné a humanitární, mezinárodní smlouvy a rozkazy nadřízených. Z tohoto důvodu je argument žalobce, že dané trestní jednání žalobce bylo jednáním zcela mimo rámec jeho profese vojáka z povolání a k této profesi se nevztahovalo, zcela irelevantní, jelikož přímo v zákoně č. 221/1999 Sb. je zakotvena povinnost vojáka z povolání chovat se i mimo službu takovým způsobem, aby nebyla ohrožena vážnost a důvěryhodnost ozbrojených sil.
16. K poznámce žalobce, že poškozená společnost ani neví, že žalobce je vojákem z povolání, žalovaný podotkl, že poškozená společnost dle svých podmínek pro poskytování spotřebitelského úvěru zařazuje mezi potřebné dokumenty k získání úvěru doklad o trvalém příjmu. Na tomto dokladu byl uveden zaměstnavatel žalobce. Doplnil, že i v rozsudku je žalobce označen jako zaměstnanec Ministerstva obrany - Armády ČR.

17. Dále uvedl, že nebude polemizovat nad trestnými činy, které by neohrožovaly vážnost ozbrojených sil, jak se dotazuje žalobce, neboť u každého konkrétního případu musí být daná podmínka zkoumána jednotlivě, a to s ohledem na povahu trestného jednání a jeho možné důsledky.
18. Žalovaný neviděl důvod, pro který by nemohl použít odkaz na judikaturu, konkrétně na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 10. 2010, č. j. 22 Ca 177/2009-47, který se týká příslušníka bezpečnostního sboru, za účelem vyložení určitého ustanovení zákona č. 221/1999 Sb. Dle žalovaného se formulace a smysl zákonných ustanovení týkající se propuštění příslušníka bezpečnostního sboru a propuštění vojáka z povolání ze služebního poměru v podstatných rysech shodují, a proto mohl služební orgán I. stupně ve svém rozhodnutí argumentovat daným rozsudkem.
19. K námitce, že v jeho případě nebylo využito dočasné zproštění výkonu služby, žalovaný sdělil, že tento institut je uplatňován při důvodném podezření ze závažného porušení služebních povinností souvisejících s výkonem služby nebo ze spáchání trestného činu, ohrožoval-li by další výkon služby vojáka důležitý zájem služby nebo objasňování jeho činu. V případě žalobce nebyl tento institut aplikován, neboť jednání, kterého se žalobce dopustil, nesouviselo s jeho služebním zařazením, ale se služebním poměrem a příslušností k Armádě ČR. Následně byl žalobce odsouzen za přečin podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku a toto jednání bylo vyhodnoceno jako ohrožující vážnost ozbrojených sil. Tento přesah reflektuje právě propouštěcí důvod v § 19 odst. 1 písm. g) zákona č. 221/1999 Sb.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
21. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas. Nadto soud shledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení bez jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
22. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 19 odst. 1 písm. f) zákona č. 221/1999 Sb. voják musí být propuštěn ze služebního poměru, pokud byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
 - Podle § 19 odst. 1 písm. g) zákona č. 221/1999 Sb. voják musí být propuštěn ze služebního poměru, pokud byl pravomocně odsouzen pro trestný čin a jeho setrvání ve služebním poměru by ohrozilo vážnost ozbrojených sil.
 - Podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb. příslušník musí být propuštěn, jestliže byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně.
 - Podle § 42 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. příslušník musí být propuštěn, jestliže byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný z nedbalosti a jednání, kterým trestný čin spáchal, je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka.

- Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

23. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

24. Námitku žalobce, podle které je odůvodnění napadeného rozhodnutí v části, týkající se splnění podmínky ohrožení vážnosti ozbrojených sil podle § 19 odst. 1 písm. g) zákona č. 221/1999 Sb. nedostatečné, shledal soud oprávněnou. K výše uvedené námitce soud předně uvádí, že žalobce byl propuštěn ze služebního poměru podle § 19 odst. 1 písm. g) zákona č. 221/1999 Sb. Uvedené ustanovení podmiňuje propuštění vojáka ze služebního poměru splněním dvou podmínek, a to (1) pravomocným odsouzením vojáka pro trestný čin a (2) ohrožením vážnosti ozbrojených sil v případě dalšího setrvání tohoto vojáka ve služebním poměru. Žalobce v projednávaném případě nerozporoval splnění první podmínky, tj. že byl odsouzen pro trestný čin, konkrétně se tak stalo rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 4. 5. 2017, č. j. 4 T 35/2016-531 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 8. 2017, č. j. 3 To 390/2017-559. Za sporné pokládal žalobce splnění druhé podmínky, tj. že jeho další setrvání ve služebním poměru ohrožuje vážnost ozbrojených sil. K uvedené podmínce služební orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí konstatoval, že *„Není možné, aby voják z povolání, jenž sám porušuje základní právní předpisy tak, že sebe obohatí tím, že někoho uvede v omyl a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou, reprezentoval ozbrojenou sílu. Ten, kdo sám nejde příkladem druhým a naopak porušuje, resp. ohrožuje zájmy a hodnoty jiných, ačkoliv má tyto chránit, nemůže setrvat ve služebním poměru“*. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí pouze doplnil, že *„voják úmyslně porušující právní předpisy tímto chováním snižuje status vojáka z povolání a nepřispívá tak k dobrému obrazu Armády ČR“*. Výše uvedené konstatování služebních orgánů považuje soud za zcela obecné a nedostatečné. Z uvedeného konstatování služebních orgánů totiž nikterak nevyplývá, v čem konkrétně služební orgány ve vztahu k jednání žalobce spatřují možnost ohrožení vážnosti ozbrojených sil v případě dalšího setrvání žalobce ve služebním poměru. Úvaha služebních orgánů se omezuje pouze na uvedení skutkové podstaty trestného činu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku, povinnost vojáka jít příkladem druhým a dodržovat právní předpisy. Z této úvahy však není zřejmé, z jakého důvodu služební orgány považují jednání žalobce v konkrétním případě za natolik závažné, že setrváním žalobce ve služebním poměru by mohlo dojít k ohrožení vážnosti ozbrojených sil. Napadené rozhodnutí je tak v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V této souvislosti soud uvádí, že nemohl přihlídnout k vyjádření žalovaného k podané žalobě, neboť toto vyjádření není předmětem soudního přezkumu.

25. Protože soud shledal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné v části, týkající se splnění podmínky ohrožení vážnosti ozbrojených sil podle § 19 odst. 1 písm. g) zákona č. 221/1999 Sb., nezabýval se již souvisejícími námitkami žalobce (např. že nejednal jako voják z povolání, že poškozená společnost neví, že žalobce je voják z povolání, že v době spáchání svého jednání nebyl v žádné vedoucí pozici, že od doby spáchání svého jednání vedl řádný život, že byl svými nadřízenými kladně hodnocen, že insolvenční soud nezrušil jeho oddlužení, atd.). Odůvodnění podmínky ohrožení vážnosti ozbrojených sil podle § 19 odst. 1 písm. g) zákona č. 221/1999 Sb. musí představovat komplexní (ucelenou), logickou a vnitřně jednotnou úvahu služebních orgánů, ze které musí být zřejmé, jak služební orgány dospěly k závěru o splnění této podmínky a to s přihlédnutím ke konkrétnímu

jednání žalobce. Nelze-li odůvodnění splnění podmínky ohrožení vážnosti ozbrojených sil považovat za přezkoumatelné, není zároveň možné se zabývat souvisejícími tvrzeními. Je tedy na služebních orgánech, aby nejprve sdělily, na základě jakých konkrétních skutečností, případně důkazů a jakou správní úvahou dospěly v souladu s příslušným ustanovením zákona č. 221/1999 Sb. k závěru o splnění podmínky ohrožení vážnosti ozbrojených sil podle § 19 odst. 1 písm. g) zákona č. 221/1999 Sb. a proč považují námitky žalobce za liché. Teprve následně může soud tuto úvahu správního orgánu přezkoumat.

26. Soud rovněž přisvědčil námitce žalobce, podle které nelze na projednávaný případ použít rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 10. 2010, č. j. 22 Ca 177/2009-47 (dále jen „Rozsudek KSO“). V Rozsudku KSO se Krajský soud v Ostravě zabýval přezkumem rozhodnutí, vydaného podle zákona č. 361/2003 Sb., konkrétně propuštěním policisty ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) tohoto zákona. Přestože se uvedený rozsudek zabývá obdobnou otázkou, jaká je řešena v projednávaném případě, tj. výkladem ustanovení umožňující služebnímu orgánu propustit příslušníka ozbrojených sil ze služebního poměru, nelze tento rozsudek vztáhnout na projednávaný případ. Je tomu tak proto, že zákon č. 361/2003 Sb., upravující služební poměr příslušníků bezpečnostních sborů, konstruuje důvody propuštění v § 42 tohoto zákona zcela odlišným způsobem než zákon č. 221/1999 Sb., upravující postavení vojáků z povolání (viz § 19 zákona č. 221/1999 Sb.). Právě zásadní odlišnost těchto úprav, pokud jde o důvody propuštění ze služebního poměru [viz srovnání § 42 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 361/2003 Sb. a § 19 odst. 1 písm. f) a g) zákona č. 221/1999 Sb.], neumožňuje, aby byl Rozsudek KSO, zabývající se výkladem ustanovení o propuštění příslušníka bezpečnostního sboru podle zákona č. 361/2003 Sb., použit na případ propuštění vojáka z povolání podle zákona č. 221/1999 Sb.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Protože soud shledal napadené rozhodnutí v části nepřezkoumatelným, nezbylo mu než žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatku důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
28. V dalším řízení bude na žalovaném, aby náležitým způsobem odůvodnil, zda v projednávaném případě došlo ke splnění podmínky ohrožení vážnosti ozbrojených sil podle § 19 odst. 1 písm. g) zákona č. 221/1999 Sb., a přitom se i vyrovnal s tvrzeními žalobce.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky) a částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí částku ve výši 11 228 Kč. Soud proto uložil

žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Petra Smejkal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 28. ledna 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu